

PORGazeen

(53.5 Vánoční)

Spoj všechna čísla nebo uvidíš!

Úvodní(k) otázka: Zlobili jste?

● Ne/Ano ●

Ho! Ho! Ho!

Ho! Ho! Ho!

Mé milé děti, jaké jste byly celý dlouhý rok? Hodné říkáte? Inu, v pravdě musím přiznat, že to tak vskutku bylo! Úkoly jste dělaly včas, na testy jste se svědomitě připravovaly, svá nadání jste s chutí rozvíjely, mamince a tatínkovi jste neodmlouvaly, sourozence jste v lásce vedly k poznávání světa a s pochopením jste trpěly jejich dětské přešlapy, na potřebné jste myslely a chudým jste almužnou přispívaly. Jaká radost na vás pohledět, dítko má!

Tedy berte svůj dar: Vánoční PORGazeen. Nasávejte nozdrami omamnou sváteční vůni, linoucí se z jeho stránek, vychutnávejte s ním skvostné štědrovečerní tabule, a třímající ho v dlaních, mějte štěstí v Novém roce.

Váš Santa

Mé milé děti, jaké jste byly celý dlouhý rok? Hodné říkáte? Lžete! Místo školy jste se tahaly po kavárnách a hospodách, svými obdařeními jste marnotratně plýtvaly, mamince a tatínkovi jste ani letmý úsměv neobětovaly, sourozence jste bily a vlasy na hlavě jste jim s potěšením trhaly, ve své sebestřednosti jste na ubožáky nemyslely a chudáky jste obdarovaly leda pohrdavým odplivnutím. Hnus, hnus, stokrát hnus, ježž ani mé oči nesnesou!

Tedy berte svůj trest: Vánoční PORGazeen. Ať se na vás jeho noty sesypou, ať vám písmenka vyrvou oční bulvy z lebky, ať vám vzpříčí kapří kost v krku, a třímajícíce PORGazeen, probuďte se na Nový rok s černou kočkou na hlavě.

Váš Santa

PORGazeen 53.5(vánoční): časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

Redakce: Jan Kaczor, Nora Behová, Jakub Kurnas, František Křapka, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Bětka Kovandová, Theodora Voráčková, Noemi Krausová, Nikolas Petrov. **Šéfredaktor:** Jakub Kurnas **Sazba, grafická úprava:** František Křapka, Jakub Kurnas **Ochranný dohled:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** František Křapka, Vadim Petrov, Klára Hutková, Tomáš Staněk **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Ý-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyzádané i nevyzádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na ý-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 20 Káčé PORGazeen 53.5 vyšel v prosinci 2010 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si zajisté nepřečtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšovní mazlíčci a snad i tety z osmadvacátého kolena, vychází díky velkorysému finančnímu podpoře **Eduarda Hulciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 53) poklonu a uctivé děkujeme.

OBSAH

Úvodní(k) otázka... 2
Zimní primánský příběh... 3 (+všude)
Nestalo se?... 3
Vánoční povídka... 4
Jak se dělá PORGazeen... 5
Svátky... 8
Československá láska... 10
Bakesale... 11
Na Mikuláše bez Mikuláše?... 12
Vánoční Mt. Everest shybmo... 14
Na mlatě tohoto světa... 16
Míša a ponorka... 18
Pozor, chodba!... 20
Vánoční recepty... 21
Primáni píšou Ježíškovi... 22
Perly sviním... 23

Nestalo se?

Ještě před začátkem adventu napadl první sníh a škola značně prochladla. Naštěstí se nám tu pořád choulí dostatek lidí, aby tu bylo teplo, a tak ani na kuřplace nikomu neomrzávají prsty. Mnohá přání se splnila anebo se pořád plní, a protože Vánoce jsou časem plnění přání, běžná rubrika Stalo se – to, co se vážně stalo – přináší i to, co by se stát mohlo, může nebo si někdo přeje, aby se stalo. E.J. + N.P.; B.K. + J.P. (kytarista se zpěvačkou by se k sobě prostě hodili); J.Š. na roztrhání, hlavní zásluha připadá A.V.; P.H. dělá do bývalé studentky A.-M.H., T.J. si konečně našel tu pravou, co rozumí faktoriálům; W.H. + Š.P. se našly; V.S. + P.H.; F.K. si nevybírám, proto chodí se všemi (možná právě S TĚBOU); vítězka orientáku T.E. viděna v náruči J.K.; M.K. + M.Š. i tady to znovu funguje. A znovu... a znovu...; T.S. + T.F.; L.S. + V.K. (ty jejich pohledy...); z kvinty už se to zase rozlézá výš, tentokrát T.B. + F.M.; vymazal jsem to tu,

ZIMNÍ PRIMÁNSKÝ PŘÍBĚH

Vítej, studente, na PORGu! Tvé jméno je Edvard a chodíš do primy – do té třídy, která byla v září ozářena na Běstvině. Z té doby ti zbyla jen drobná radiační poškození na mozku, pro dobrého porgána příznačná; teď už jsou ty dny ale dávno pryč. Významně se ochladilo, po cestičce do pavilonu se rozlezl led. Pospícháš po té cestičce ke schodům, abys stihnul češtinu – přírodověda zase přetáhla!

Ve dveřích do školy se ale cesta ještě zkomplikuje: chce se ti strašně čurat. Víš, že pokud si dopřeješ ten luxus a zajdeš na záchod, začátek češtiny prostě nestihneš. Potřeba je ale veliká... Jestli nechceš riskovat trestný bod, jdi na → str. 5 ČEŠTINA. V případě, že uznáváš, že tvá potřeba je nezanedbatelná, jdi na → str. 6 ZÁCHOD.

je to přece přání F.M. ;) ; L.Š. si nedokáže představit, že by měl dívku, koketní spolužačky mu to ale vynahrazují; v primě to jiskří, a tak K.K. + C.J.; naproti tomu jejich septima přichází s K.K. + J.M. a N.B. + M.J.; A.B. + V.K. a nově taky N.K. + J.K.; M.P. prý jel kvůli A.V. až do Francie. Doufejme, že ho přivítala s otevřenou náručí a ne v náruči někoho jiného; A.Ch. dochází za T.P. do Brandýsa, zas tak daleko to není; D.T. otevřel náruč M.K., K.S. a vlastně i všem, které potřebovaly; K.J. + M.P.; A.N. půjde/šla v pátek do kina s J.H. (!), z jeho iniciativy; po L.K. jede J.K., a vlastně taky po dalších třech, z nichž s jednou chodí; M.N. + A.Č., D.B. se už dávno neomezuje jen na E.M., ale pořád je tu taky P.H., ten samý D.B. teď prý oficiálně randí s B.H., ovšem tak, aby to nikdo nepoznal; T.J. + B.B. (happy end)

Nikolas Petrov, Kateřina Schmalzová

Vánoční povídka

„Povinná matika pro všechny oktávány byl totálně debilní nápad!“ zařval kdosi, načež se ozval hlasitý potlesk. Bylo jednoho zimního podvečera, za dnů vlády císaře Daniela Vysokého. Ve stejném okamžiku do čekárny v paláci říšského místodržitele připutovali tři bačové ze Slovenska. V igelitce si nesli instantní halušky, parenicu a uherák. Otevřely se dveře, vyšel sluha a řekl: „Vstupte prosím, jeho místodržitelstvo vás očekává.“ I zvedli se bačové z pohodlných židlí a vešli do místodržitelovi kanceláře.

Protektor seděl za pracovním stolem, obloženým stohy počmáraných lejster, a tvářil se velice chytrě, vznešeně a důležitě.

„Dobrý deň,“ pozdravili bačové slušně.

„Kdo jste?“ zeptal se povýšeně mocipán.

„Tri bačovia zo Slovenska,“ odpověděl Jakub Kurnas.

„Proč jste přišli?“ pokračoval Jiří Münich ve výslechu.

„Chceli sme sa spýtať na cestu,“ odpověděl druhý Jakub Kurnas.

„Hm,“ zamyslel se Jiří Münich, „a kam kráčí vaše nohy?“

„Ideme za obrovským neónovým nápisom,“ odpověděl třetí Jakub Kurnas.

„Máte s sebou nějaké zboží?“ vyzvídal Münich dále.

„Len v igetitke si nesieme instantné halušky, parenicu a uhórak.“

„Hm,“ zamyslel se opět Münich, „dobře... hm,“ zamyslel se opět, „to je tedy zvláštní. Hm,“ zamyslel se do třetice, „říkali jste, že jdete za obrovským neónovým nápisem?“

„Tak jest,“ řekl jeden z Kurnasů.

„Hm,“ zamyslel se Münich počtvrté a otočil se na sluhu. „Honýsku!“ zavelel, „zeptej

se Rolečka a wikipedie, co praví stará tu-recká přísloví o neonových nápisech!“

Než se Honýsek vrátil s odpovědí, trápil Münich tři ubohé Kurnase sáhodlouhým vyprávěním o své vznešenosti, jedinečnosti, dokonalosti a o pěstování mrkve. Popisem tohoto popisu vás nebudu zatěžovat, neboť se vesměs jednalo o strašné zvěsty, kvůli kterým nemá cenu plýtvat papír a tím se dopouštět zabíjení stromů a tím se dopouštět ničení životního prostředí.

Po nějaké době se Honýsek vrátil a řekl: „Wikipedie nevěděla nic, ale Roleček říkal, že...“ Přistoupil k Münichovi blíže a něco mu zašeptal do ucha. Ten se zamyslel a pak něco Honýskovi zašeptal do ucha. Ten se zamyslel a pak Münichovi něco zašeptal do ucha. Ten zrudl, nadechl se a zařval: „Ty uzená bačkoro! Ty shnilá okurko! Ty knedlíku chlupatý! Ty zpuchřelá matrace! Ty ohnutá trubko!“ (pokračování na Echu od 24. 12.)

Dominik Obruča, oktáva

Jak se dělá PORGazeen aneb Přes Ohrady do Medúzy

26.11. 18:33

Od: Jakub Kurnas <kurnas@porg.cz>

vazeni a mili,
nektere z vas jsem uz dneska obesel a tak vas neprekvapí, když vám napíšu, že na příští týden případně schůze porgazeenu. Jelikož je nutné domluvit ji co nejrychleji, přijde mi nejrozumnější dát jí zase na středu po seminářích, tedy 1. 12. od cca 18 h. jedna členka nási čím dál tím užší redakce navrhlá, aby jsme se potkali v meduze (už jsme tam jednou byli, je to někde na miraku tusim) – což asi není zas takový problém, jakkoli chápou, že cestování navíc může být otrava.

TAKZE SE VAS PTAM, JSTE OCHOTNI JET NA SCHŮZKU NA NÁMĚSTÍ MÍRU, ABYSTE SE MOHLI TESIT MILE SPOLEČNOSTI N.K., MÍSTO ABYSTE SE USALASILI V BLÍZKEM A DOBŘE ZNAMEM KAFECKU BEZ N.?

28.11. 14:47

Od: Klára Hutková <hutkova@porg.cz>

ahoj, jsem určitě pro meduzu, budu jednu ulici od ní, navíc do kafečka se chodí pohod. A je to skvelej napad!

Klára

30.11. 17:33

Od: Jakub Kurnas <kurnas@porg.cz>

Zdravím, milí spolubojovníci, máme rezervaci od 18 h., přičemž řešit budeme superrychlé vánoční číslo Pzeenu. Takže pohrotte nějaké dobré nápady a pokud možno co nejvíc pospíchejte ze všech seminářů, které zítra budete mít – a kdyby Arnot přetahoval, tak mu dejte péstí.

1. prosince

14:20

17:38 až 18:02, 0 přestupů, 24 min ze stanice U Kříže , 17:38 Tram 10 do stanice Náměstí Míru , 18:02.

cena 26 Kč, pro informace o tarifních pásmech klikněte na detail spojení, doba jízdy 24 min, délka 7 km.

17:32 (septima)

Arnot: Padla!

ČEŠTINA

Nechceš dostat trestný bod (přestože potřebu vážně nezvládáš), a tak běžíš po schodech do třídy vedle sborovny. Jen tak si sedneš do lavice a vytáhneš učebnici, profesor Valášek už vchází do třídy. „Sliboval jsem vám dneska ten diktát?“ ptá se. Tvoji spolužáci sice svorně odpovídají, že ne, ale to už on rozdává sešity. Super! říkáš si. Tvé vyhlídky na to jít hned po začátku na záchod se právě rozplynuly.

Ten hrozný diktát trval celých dvacet minut, ale když konečně odevzdáš, na nic nečekáš. S dotazem na povolení opouštíš třídu, na odpověď nečekáš. Běžíš kolem vitrín, sborovny, ke schodům... jejich stupně ti ubíhají pod nohama, ale potlačovaný měchýř si žádá své. V trenkách cítíš, jak se rozlévá teplá skvrna. Ach ne! Zrychluješ. Na záchodě vše dokončíš, ale známky tvého selhání jsou jasně patrné: na kalhotách je vidět široký, smradlavý flek. Nejlepší by bylo ji něčím umýt... sníh! → str. 8 SNÍH

17:35 (školní chodba)

Dominik: Honzo, jdeš už?

Honza: Hned, jen pro něco skočím do čajovny!

17:40

Monika: Honzo, tak jdeš už?

Honza: Hned, ještě si zajdu pro něco do třídy!

17:45

Honza: Tak jdeme? To nestíháme!

17:48 (zastávka, sněží)

Dominik: Hele, tramvaj.

Tramvaj 25: Nečum!

17:52 (Palmovka)

Tramvaj: Palmovka, přestup na metro.

Monika: Čau, užijte si to!

Honza: Půjdem na desítku, ne? Ta jede až na Mírák.

Dominik: Jo, to bude asi rychlejší.

17:54 (Palmovka)

Zastávkový označník: Z důvodu opravy tramvajové trati bude od zahájení denního provozu v pondělí dne 29. listopadu 2010 do ukončení denního provozu ve středu dne 8. prosince 2010 obousměrně přerušena provoz tramvajů v úseku Ohrada – Palmovka. V trase Palmovka – Biskupcova bude zavedena denní náhradní autobusová doprava X-10.

Honza: Má to jet za dvě minuty

Dominik: Tak zatím vyšlapem něco do sněhu

17:57 (Palmovka)

Sníh: BAF!

17:59 (Palmovka)

Sníh: BAF!

Sníh: Prasátko

ZÁCHOD

Místo doleva ke schodům zahýbáš doprava k záchodům, sešit bezděčně zanechává na lavičce v hale. Otevíráš modré dveře, pak ty bílé a už saháš po poklopci. Stavíš se k pisoáru a přivíráš oči úlevou – co je oproti tomuhle trestný bod za pozdní příchod?

Jsi tak v polovině, když koutkem oka zachytíš vcházejícího kluka ve fialovém, snad z kvinty. Přátelsky se na tebe usměje, pozdraví a zeptá se: „Víš, jak se čurá ve vlaku?“ Odpovídáš záporně, v tuto chvíli tě to ani moc nezajímá. Nezpozoruješ, jak k tobě jde, ani si nevšimneš, že tě popadá za ramena. Pak už je ale pozdě – komíhá s tebou ze strany na stranu. Teplý proud létá všude kolem, takže máš za chvíli mokré ruce i kalhoty – ten fialový kvintán se ale jen směje.

Umyješ si tedy ruce a zkoukneš počůrané, páchnoucí kalhoty. Achjo. → str. 9
CHODEBNÍ VOLBA.

18:02 (Palmovka)

Sníh: BAF!

Sníh: Prasátko

Sníh: Divná klikatá čára

Dominik: Ježkovy voči, kdy už to pojede

18:10 (Palmovka)

Dominik: Hele, autobus

Autobus: Nečum!

18:14 (Autobus, asi 200 m od Palmovky)

Honza: Ty jo, to je rychlost, tady budeme věčnost. Já to říkal, ty lidi jsou vopravdu pitomý, jedno auto za druhým, samej blbej Pražák, co neumí řídit, a teď je to úplně zasraný.

18:24 (Autobus, na půli cesty mezi Pal-movkou a Krejčárkem)

Dominik (hrozně nahlas na celý auto-bus, který je jinak úplně zticha): Táhle je takovej hrozně divnej panelák, vůbec ho nechápu. Fakt vypadá hrozně divně. Táhleten.

Honza (namáčknut zády na dveře): Já ho nevidím.

Dominik (nahlas): No tam, hned za te-bou.

Honza: Já vidím tak akorát tvoji bundu, nemůžu se otočit. Nemůžeš mi ho po-psat?

Dominik (příšerně nahlas): Představ si panelák. A teď si představ, že někdo vez-me vobrovský kladivo a začne do něj ze všech stran mlátit. Tak asi tak to vypadá.

Honza: Tak toho jsem si nikdy nevšiml.

18:28 (Autobus)

Honza: Neměli bysme jim zavolat a vynadat jim za tu Medúzu?

Dominik: Měli, byl to pěkně debilní ná-pad. Komu mám zavolat?

Honza: Třeba Bačovi...

Dominik: Na něj nemám číslo.

Honza: Tak Frantovi.

Dominik: OK.

...

Dominik: Nebere to

Honza: Je zlitej... Zkus Noemi, vždyť to byl její nápad.

Dominik: Dobrá... Čau Noemi, hele ta Medúza byla pěkná blbost... cože, jak jako, že tam nejses?... trénink?...no my tam budem tak za půl hodiny... tak tam koukej přijet nebo ti vydlobnu voko!

18:32 (Autobus)

Honza: To je děš.

Autobus: Krejčárek, příští zastávka Ohra-da.

Honza: Nevystoupíme tyjo tady? Tohle je

na zdechnutí.

Dominik: No, já nevím, tak třeba...

Honza: Jo, super, tak tu počkáme na další autobus!

18:34 (Krejčárek)

Dominik: Hele, autobus!

Autobus: ...mít čapku s bambulí nahoře, jíst kaštiny, mýt se v lavoře...

Dominik: Ale úplně plnej.

Honza: Tak jdem pěšky. Stejně to vůbec nejede.

18:37 (chodník pokrytý vrstvou sněhu)

Auta: vrm, vrrrm, vrrrrrm

Dominik: Už se to rozjelo.

Pán na kole: cink, cink... Uhněte!

Honza: Jak se vám v tom jede?

Pán na kole: Krásně, ech, ech, uff, hrmpf, nemůžu si stěžovat.

Honza: A pak že se v zimě nedá jezdit na kole.

18:43 (Ohrada)

Dominik: Hurá, sláva nazdar.

Honza: A jede desítka!

Dominik: Víš, co jsem si teďka uvědomil? Že jsme jenom od školy sem jeli hodinu! To budem v té Medúze o půlnoci.

A tak to šlo dál a dál, až se naši dobrodru-zi ocitli asi 50 metrů od kavárny Medúza.

19:16 (Vinohrady)

Dominik: Tady to není, to musí být v té vedlejší ulici.

Honza: A co je támhleto před náma?

Dominik: To vypadá jako nějaký kadeř-nictví.

19:17 (Vinohrady)

Kadeřnictví: KAVÁRNA MEDÚZA

Honza Kaczor, oktáva

Svátky?

Vánoční prázdniny jsou před námi. Na štědrovečerní tabuli přiletne divě skákající kapr, pod stromečkem se do jeslí složí novorozený Ježíšek... ale bude to vážně tak? Věřte nebo ne, i na našem středoevropském prozápadně orientovaném POR-Gu není takto definovaná idea svátků obecně aplikovatelná: odkryjme tedy střechu židovské synagogy, zlatavou kopuli pravoslavného chrámu a hliněný trop slovenské chajdy, abychom nahlédli do srdce religiózních obřadů probíhajících uvnitř!

Pravoslavné vánoce

5. ledna, v předvečer narození Páně podle juliánského kalendáře, se celá rodina sejde a vyčistí celý dům včetně chlévů (běžná záležitost ruské domácnosti, fakt). Hospodář pořádně nakrmí zvířata, aby se za něj v nebi přimluvila. Na Štědrý den se všichni postí, vaří se 12 postních pokrmů. Jakmile se na obloze objeví první hvězda, začnou chodit koledníci – je zvykem jim dát nějaký dárek, dětem sladkosti, ženám peníze a mužům dobrou vodku. Pokud se ale jako první objeví dívka a ne chlapec, je to neštěstí! Celý příští rok bude mít rodina smůlu.

O půlnoci se všichni odeberou na půlnoční mši, většina sotva se držíc na nohou. Nakonec je dobrým mravem dát místnímu kostelu trochu peněz – nebo spíš nechutně moc? Podle příjmů je to \$ 50 – 200, což jsou na Rusko dost velké peníze. Možná je to zdeptá natolik, že musí další dva následující dny nezřízeně hodovat, po rusku.

Nikolas Petrov

SNÍH

Sbíháš ze schodů k zahradě, abys mohl co nejdřív zpátky na češtinu. Otevřeš dveře ven a málem vrazíš do plavovlasého metaláka, vypadá na kvartu. Má celou hlavu od sněhu a v tváři trochu přitroublý výraz někomu, kdo se v něm půl hodiny válel. Takový by ti mohl pomoci s tou věru náročnou záležitostí!

„Ahoj,“ pozdravíš ho, „pomůžeš mi naplnit mé kalhoty sněhem?“

Ani nepřemýšlí a už ti odpovídá: „Jasně že jo! Je to dobrý nápad, asi to pak udělám taky.“

Vyjdete tedy na zahradu a ty si odtáhneš kalhoty od těla, aby tam byla mezerka. „Házej!“ Vhazuje ti tam sníh po hroudách. Hrozně to studí, ale musí to tak být. Nato si role vyměníte. Ten kluk ale jen slastně přivírá oči, když mu kalhoty plníš sněhem, nic neříká.

Radši ho tam nechávejš a běžíš raději zpátky do školy. → str. 15 RKR

Chanuka

Chanuka, neboli Svátek světél, je židovský svátek oslavovaný v prosinci. Začíná 25. dne kislevu (jednoho z měsíců židovského kalendáře) a trvá osm dní. Vztahuje se k příběhu o zázraku, který se údajně odehrál v 2. století př. n. l. při znovuvyšvěcování obnoveného Jeruzalémského chrámu (po tzv. povstání Makabejských) – v chrámu bylo potřeba zapálit věčné světlo, jenže oleje se nenašlo dost, aby vydržel. Přesto však svítil po osm dní v kuse, než se vyrobil olej nový... Tradicí je každý den po osm dní, kdy olej vydržel svítit, zapalovat na osmiramenném svícnu (tzv. Chanukii) jednu svíčku.

Chanuka je svátkem radosti a to zejména pro děti – hrají se speciální hry (např. s dreidlem – jakousi dřevěnou káčou), každý den děti dostávají od rodičů drobné dárky (chocho) či mince („chanuka geld“), zpívají se písničky apod. Jí se symbolická jídla smažená na oleji (na připomenutí zázraku s olejem) – bramboráky („latkes“) či koblihy („sufganijot“). Rodina je většinou navečer doma, zapaluje spolu svíčky a slaví, což vytváří příjemnou rodinnou atmosféru.

Noemi Krausová, oktáva

CHODEBNÍ VOLBA

Vyjdeš na chodbu přemýšleje, jak mokré kalhoty zakrýt. Co s tím? Náhle na to přijdeš. Vždyť máš ještě ve skřínce tělocvik ze včerejška. Když si vezmeš kraťasy z fotbalu, nikdo na tobě tvou malou „nehodu“ nepozná.

Jenže to by neřešilo problém s pachem, protože kalhoty z tělocviku jsou cítit zase jinak. Co by ti mohlo pomoci? Určitě si to něčím umýt... no jasně! V umyvadle by to šlo špatně, ale venku je spousta sněhu. Když si ho narveš plné kalhoty, po nějaké době se sám rozpustí a umyje je za tebe. Skvělý nápad!

No jo, jenže pak budeš mokrý ještě víc. Co je lepší? Vypadat jako idiot a sedět v kraťasech na fotbal (→ str. 15 RKR), nebo si narvat kalhoty sněhem (→ str. 8 SNÍH)?

Vianoce vo Zvolenskej Slatine

Slatinské Vianoce sú aj v hraniciach Slovenska niečím špecifickým – v dakedajšom Hornom Uhorsku ešte vždy trvajú veľké rozdiely medzi jednotlivými regiónmi a ich tradíciami. Uznajte sami: prava stredoslovenská vianočná kapustnica, pokiaľ je to možné tak v kapustnici vyvarená poctivá domáca klobáska, ako aperitív makové opekance, tak sladké a sviatočné a nezvyčajné... kde inde to máte?

Lenže ani rozdelenie regionálne nie je pre definovanie vianočných zvykov a tradícií dostatočné, je treba sa pozrieť aj na to, či sa zaoberáme rodinou evanjelickou, alebo katolíckou. Polnočná omša v luteránskej rodine? No, to by bol škandál!

Teda veci aj na Slovensku naberajú značnej komplikovanosti. Ak by ste chceli do tohto zložitého systému lepšie nazrieť – budete asi musieť začať prieskum na vlastnú päsť.

Kubo Kurnas, zoptima

ČESKOSLOVENSKÁ LÁSKA zo slovenského pohľadu aneb Vianočná lovestory

(Upozornenie: podobnosť s akýmkoľvek existujúcimi osobami je čisto náhodná!)

Uf, telocvik tak skoro ráno. A potom taký dlhý deň, obed až neskoro a hneď po ňom zemepis a potom, ó nie, chémia. A po nej? Konečne fašizmus!

Áno, prežila celý deň, aby si mohla na jeho konci sadnúť do druhej rady a tešiť sa, že priamo pred ňou sedí ON. A práve sa na ňu otočil. Hneď čo prišla. Ach, aký očarujúci úsmev! A aký príjemný pocit to je, keď sa s ním baví. Vždy to stojí za to, vždy je to zábavne a vždy jej to zdvihne náladu. Aký vie byť vtipný! No ale už začíname. Aspoň že ON sedí pred ňou, môže sa kochať pohľadom celú hodinu.

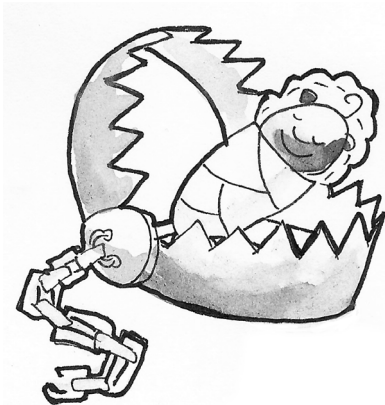
Počúva o Talianoch v prvej svetovej vojne. A sleduje HO. Zrovna sa húpe na stoličke a opiera o jej lavicu, aký namakaný... Jeho lakeť sa pomaly približuje, až sa dotkne jej peračníka. Rýchlo sa stiahne späť. A teraz to príde! Áno, už to začína, už sa otáča. A už na ňu vrhá ospravedlňujúci sa úsmev. Oooch!

A už sa nesústredí na hodinu. Vidí scénu jak z vojnového filmu. Prvá svetová, neurčité miesto. Podvečer, šero, zatiahnuté. Ľudia pobejú okolo. Ona, trochu strapatá a ľahučko ušpinená, samozrejme tak, aby jej to svedčalo, snaží sa vymotať z davu. Jej oči blúdžia po námestí. Áno, tu ON trávi pravidelne každú stredu. A keď sa vráti, čo by malo byť pozajtra, možno ho práve tu znova nájde. Zrazu ho zbadala! Na druhom konci ulice. ON už sa vrátil! Celý mesiac, celé štyri týždne, čo je dvadsať osem dní, každé ráno počítala, koľko ešte ostáva, kým sa NAŇHO bude môcť zase zbožne zahľadieť. Už je naspäť! Hentam stojí, v tom dlhom kabáte, stále rovnako úchvatný. Lenže čo teraz? Už je nebaví stále sa točiť okolo námestia a vymýšľať zámienky, prečo NAŇ prehovoriť. Už by mala niečo vymyslieť. Zrazu to nieje iba sladké snívanie, ako keď bol preč, zrazu sa vynára potreba niečo ozaj spraviť. Ale čo keď ma nebude chcieť? Možno to bude lepšie, než tato neistota. Je to vyčerpávajúce, toľko myslieť iba NAŇHO. Už sa to musí pohnúť, začína jej z toho šibať. No teraz tu ON, po štyroch dlhých týždňoch zase stojí oproti nej, živý, nádherný ako vždy a nič iné nieje dôležité. Zachytil jej pohľad. Odvážila sa kývnuť. Zakýval späť. A vydal sa smerom k nej! ON vážne išiel za ňou!

Vtom sa ozvala mohutná rána. Čosi buchlo. Poriadne. Ľudia sa vystrašili a začali sa mihať všetkými smermi. Doktorí popadali, vznikol chaos. Tu sa ozval mohutný praskot. Spustila oči z NEHO, hoci sa neúnnavne približoval, a obzrela sa nad seba. Ta budova nevyzerala stabilne. Ta budova o chvíľu spadne. Pomaly z nej opadávali kusy omietky. Pozrela sa znovu NAŇHO. Rozbehol sa k nej. Jeho husté vlasy viali okolo tváre, aká krásna, no aj drsná, keď má tento napätý, dramatický výraz! Oči uprené iba na ňu, plné obáv. Tie omamné oči neopísateľnej farby boli plné obáv o ňu. Možno aj zaľúbení! A ako bežal, ako vietor, silný, statočný, odhodlaný, neodolateľný! Jeho paže už sa po nej naťahovali, tie precízne vypracované, no jednoducho perfektné paže už sa jej dotýkali a už sa obtočili okolo nej a celou silou ju primkli na jeho mužnú hruď. Takto pritisnutá k NEMU vôbec nevnímala, čo sa deje okolo. Tu bolo jej miesto, sem patrila. No objatie sa uvoľnilo, miesto toho ju chytil za ruku a začal utekať. Preč, spolu s ňou...

„Padla.“ Ako ten seminár dnes rýchlo utiekol. Rozospatej jej trvalo, kým si všetko pobalila, a tak si ani nevšimla, že sa trieda vyprázdnila. Videla iba, že ON tam furt je, nič iné ju nezaujímalo. Rozmýšľala, či sa jej podarí HO akože náhodou stretnúť na zastávke. Zrazu sa ku nej otočil. Niečo jej chcel povedať. Hneď sa prebrala. Sústred sa, počúvaj a kludne odpovedaj. Že čo bude robiť cez prázdniny?! Že čo bude robiť cez prázdniny?! Našťastie bude v Prahe, ale... odrazu znervóznel. A usmial sa. (Oooh!) „Což takhle někam zajít?“ Skoro spadla zo stoličky. Vážne? Hurá!!!

Nora Behová, septima

Bakesale

Přemýšlíte, jak oktávání tráví nedělní večer? Předpokládám, že byste je nečekali doma, jak kontrolují bábovku v troubě nebo vykrajují linecké. Ale život je plný nečekaných zvrátů, a tak nejenže jsme všichni pekli, ale druhý den jsme všechno prodali ve škole před sborovnou.

Výtěžek 2299 Kč dostal pod stromeček kojenecký ústav v Krči, kam se už léta chodí na exkurze s prof. Toegelem. Ten mimochodem upekli nejkrásnější dort ze všech, takže si jeho kolega Tatiček dokonce připlatil za drobký. Většina novorozenců, která ústavem projde, má zdravotní problémy. Ty jsou většinou způsobeny alkoholem nebo drogami od jejich matek. Zhruba během dvou měsíců jsou ale děti dostatečně vykurýrovány a přecházejí do adoptivní nebo pěstounské péče. Pro nedostatek dotací ale bude tento kojenecký ústav po Novém roce zavřen.

Protože miminka byla opravdu roztomilá, rozhodli jsme se podniknout tento bakesale a děkujeme všem, kdo se zúčastnili – i když se v praxi jedná jen o symbolické vánoční gesto, které kojenák těžko zachrání...

Klára Hutková, oktáva

ŠTĚPÁNKA

Na lásku nemáš čas, hádky nic nespraví – snažíš se jich vyvarovat už předem. Nejsi na tom se známkami moc dobře, a tak se rozhodneš říct:

„Dlouhonohá Štěpánka je z vás nejkrásnější. Můžu teď už prosím projít?“

Tvář Kláry a Wendy se zkroutí do hrozivé grimasy, ale nic neřeknou. Významně tě však zpraží pohledem, otočí se na podpatku a odejdou. Z toho budou potíže! Jdeš si tedy do skříňky pro kalhoty, převlékneš se do suchého, smradlavého. Vracíš se na češtinu a těšíš se na konec dne, domů.

Další den zjistíš, že z diktátu jsi měl za deset. To budou mít rodiče k Vánocům radost!

Vánoce jsou prostě časem zázraků! A hádek o známkách.

Nikolas Petrov, Štěpán Vácha (prima)

Na Mikuláše bez Mikuláše?

Je tomu několik dní, co jsem se z rádia dozvěděla o problematické situaci Mikulášů ve Vídni. Každý, kdo se chce převléci za onoho svatého muže a rozdávat dětem nadílku, se musí povinně zúčastnit školení. Ptáte se, co může na celé záležitosti být tak složitého, že jsou rakouští „Nikolausové“ posíláni na dvouhodinovou instruktáž? Ne, nejsou jim zde dávány lekce dramatické výchovy, nejsou ani vzdělávání v oblasti dětských básní a písní, aby mohli spolehlivě a objektivně hodnotit výkony, které jim drobtina předvede. Jsou pouze seznamováni s novými pravidly. Změnilo se mnohé. Počínaje letošním rokem nesmí prý Mikuláš s sebou vodit čerta, aby děti příliš neděsil, neboť dítě před sebou přece vidí „skutečného pekelníka a ne jen převlečeného člověka“. To ovšem není vše. Je také zakázáno nosit falešný plnovous či dlouhou berlu, neboť to caparty znervózňuje a stresuje. Zrušena byla rovněž kniha hříchů dítěte, kterou s sebou u našich jižních sousedů Mikuláši doposud nosili podle tradice vzniklé v 19. století. Důvod si už nepamatuji, ale zřejmě to nějak souvisí s pozitivní motivací či něčím podobným.

Tak nevím, jestli to s tou láskyplnou výchovou poněkud nepřeháníme. Já osobně vzpomínám na můj dřívější postoj k 5. prosinci jako na vztah velice kladný. Na Mikuláše jsem se těšila stejně jako na Vánoce či narozeniny, byla to pro mě významná událost. Nedokážu si však představit, že bych si ji užívala stejně, kdybych tušila, že se pod mitrou nenachází „opravdicky opravdický“ světec, nýbrž můj dědeček či sousedova teta. Tolik k víře ve skutečnost situace. Co se strachu týče – jistě, bála jsem se čertů, jenže si dobře

vzpomínám, že jsem to pokaždé nakonec přestála, a jen co za nimi zapadly dveře, už jsem se nemohla dočkat příštího roku, kdy zase přijdou Mikuláš a anděl a čert. Ostatně nemyslím si, že bych snad dnes byla o něco méně psychicky narušená, kdyby za mnou ten rohatý tenkrát nedocházel.

Kdeko si stěžuje, jak jsou dnes děti rozmazlené, ničeho si neváží, nemají žádný respekt a neposlouchají už ani rodiče, ani učitele. Copak tedy mikulášský den není ideální příležitost připomenout dětem, co to ta úcta je? A dovedete si představit, že byste vy, jako malí, vnímali jako autoritu bezvousého Mikuláše bez berly, který by na vás nemohl vytáhnout vaše lumpárny, a vy byste se nemohli divit, že ví i to o té rozbité skleničce a to s tou ztracenou rukavicí?

Další nevýhody vidím ve věcech čistě praktických. Mikuláše teď například nemohou hrát osoby, které dítě zná, a už vůbec ne slečny, protože když vám většinu tváře nezakrývají silonové vousy, pravdu zkrátka neutajíte. Když tedy odečteme všechny v Rakousku nyní zapovězené věci, moc nám toho z mikulášské tradice nezbývá. Má v den 5. prosince na dveře zazvonit usměvavý anděl, pochválit děti za to, jak byly hodné, a rozdat jim sladkosti? Není to trochu fádni? Nevím, co se na Mikuláši nejvíce líbí jiným dětem, ale u sebe si tím můžu být celkem jistá. O ten koš s výslužkou nešlo. Možná se vám to nechce věřit, ale je to vlastně docela logické. Vzpomínám si, že v něm většinou bylo samé ovoce a několik čokolád – nic, co by se u nás doma ve spíži běžně nenacházelo. Ale milovala jsem tu slavnostní atmosféru a především pocit,

že si to kilo pomerančů opravdu zasloužím, když jsem obstála v takové zkoušce. Dokonce si vzpomínám, jak jsem jednou onen večer proseděla u okna, s teploměrem v podpaží a šátkem na krku, smutně pozorovala převlečené trojice procházející ulicí a té tašky s mikulášskou nadílkou, která nám byla poslána před dveře, jsem se ani nedotkla.

Mikulášský den se přiblížil. Sleduji děti, které si pod okny našeho domu hrají ve sněhu. Vypadá to krásně. Kdybych otevřela okno, možná bych slyšela, jak si při tom nadávají do debilů, jak si stěžují, že je někdo poslal ven, když by radši sledovaly svůj oblíbený seriál. Možná bych si všimla, že polovina sněhových koulí jsou pečlivě vyhledané a umně zakamuflované ledové kostky. Možná bych zaslechla, jak při krátké pauze na doplnění sněhové munice osmiletí kluci těm šestiletým

podrobně a se všemi nechutnými detaily vyprávějí děj krvavého hororu, který přešli večer tajně zhlédli. Možná bych také byla svědkem toho, jak se v době příměří prckové z protějších závějových barikád dohadují a soutěží alespoň ve výši svého kapesného nebo počtu funkcí svého mobilního telefonu. To všechno jsou ale jen bezvýznamné maličkosti, které nikoho neznepokojují. Důležitější přece je odebrat Mikuláši jeho berlu.

*Theodora, sexta
(Okno raději nechám zavřené...)*

KLÁRA

Tvé srdce nezajímají ani známky, ani tíha tvého slova. Vše, co na tomto světě chceš, je milovat právě tu jedinou, věnovat ji celou svou duši.

„Klára, Klára je z vás nejkrásnější! Prosim, já potřebuju na češtinu.“

Tvář Wendy a Štěpánky se zkroutí do hrozné grimasy, ale nic neřeknou. Významně tě však zpraží pohledem, otočí se na podpatku a odejdou. Z toho budou potíže! Jdeš si tedy do skříňky pro kalhoty, převlékneš se do suchého, smradlavého. Vracíš se na češtinu a těšíš se na konec dne, domů.

Na cestě ze školy tě osloví zelenooká dívka s ohnivými vlasy. Nedokážeš jí odolat. To, že jsi další den dostal z diktátu čtyřku a rodiče ti to doma připomněli, ti díky tomu nevadilo. Láska je k Vánocům to nejhezčí.

Vánoce jsou prostě časem zázraků! A hádek o známkách.

Nikolas Petrov, Štěpán Vácha (prima)

Vánoční Mt. Everest shybmo

Někteří v hektickém předvánočním čase uklízí své domovy, pečou cukroví a nakupují tuny dárků, jiní se před tímto nelehkým obdobím zbaběle odjíždějí schovat do stínu palem či náručí usměvavých Tahiťanek. My jsme však zvolili možnost třetí. Během posledních několika měsíců jsme trávili svůj volný čas uzavřeni v tělocvičně, shybující na vrchol Mt. Everestu. Zbaveni zbytečné zátěže triček jsme mnohonásobně překonávali limity našich možností a práh naší bolesti, abychom, s jistým uspokojením, mohli shlédnout na lesklou slávu našeho mládí, odrážející se ve všech zrcadlech okolo. Ta myšlenka vznikla v hlavách oktávánů už na podzimní ŠvP, po jednom obzvláště vyčerpávajícím odpoledním programu v posilovně. Jedná se o archetypální, převážně mužskou touhu předvést veřejně svou tělesnou zdatnost v rámci nějakého

akceptovatelného společenského rámce. Tímto rámcem se nám po delší úvaze stal výstup na Mt. Everest zcela revoluční metodou shybmo.

Motivační roli na sebe vzala ona čtvrtka papíru vylepená pod poháry v přízemí, která v zdánlivě chaotické změti čísel a údajů mapovala postup jednotlivých členů expedice. Abychom s klidným srdcem mohli odrazit všechna pomlouvačná obvinění z čirého exhibicionismu, vyhradili jsme jeden sloupek pro nadšence z řad amatérské veřejnosti, kteří mohli kdykoli připsat svůj výkon. Poslední čísla naznačují, že se takto připojilo nejméně osm dalších lidí, díky!

Systém výstupu byl velmi jednoduchý. Nestoupalo se celé převýšení od mořské hladiny, začalo se až v prvním velkém base campu ve výši 5360 m n. m., celkové převýšení nutné k dosažení vrcholu tak

činilo 3488 metrů. Každý shyb, ať už nadhmatem či podhmatem, se počítal za půl výškového metru, celkem tedy bylo potřeba vykonat 6976 shybů. Závěrečných sto shybů bylo vykonáno před početným a povzbuzujícím publikem minulý pátek. Nechyběla profesionální horolezecká výstroj (včetně dýchacích přístrojů), šumivé nápoje a vrcholové foto. I zde byla vidět zcela odlišná taktika čtyř hlavních tváří výpravy: Jáchym překonával metry svou typickou zvířecí dravostí a řevem, oproti tomu Kryštof stoupal s taoistickým klidem a mírným úsměvem na rtech. Jakub své shyby dával s precizností německého samopalů a Matěj srdnatě vyvracel mýtus o změkčilosti mužů s dlouhými vlasy. Tímto byl výstup slavnostně ukončen. Uvažovalo se o nějaké formě pokračování, ale i my nadmuži si musíme přiznat své limity, a proto se Jakubův návrh vyskákat na Měsíc přes švihadlo setkal s jednohlasným zamítnutím.

Pár rad na závěr. Jako rozehrátí bohatě postačí pět minut usilovného zatínání svalů před zrcadlem, je však nutné si ohlídat, aby se tento cvik nestal většinou náplní vašeho tréninku. Před shybováním si zrcadlo nastavte přímo před sebe, jinak se vystavujete vážnému riziku zablokované krční páteře již po první sérii. Před každým dalším výstupem se dobře rozcvičte a zahřejte. Dýchejte, střidejte nadhmat a podhmat a neváhejte si s každým dalším shybem pořádně zařvat. Pusťte si soundtrack z Rockyho. Pravidelně zaznamenávejte své výsledky do veřejné tabulky a často a okatě ji zkoumejte během rušných obědovek.

Ale hlavně, nezapomeňte se občas odtrhnout od svých odrazů v zrcadle a rozhlédnout se kolem sebe, byli byste překvapeni, o kolik hezkých věcí v dusném přítmí tělocvičny přicházíte...

Matěj (text) + Jáchym (poetika) + Jakub (korektura)

RKR

Běžíš chodbou a zpozoruješ před sebou tři starší holky. Snažíš se mezi nimi prosmyknout dál, ale ony tě zastaví – zjišťíš, že dvě z nich jsou tvé septimánky, Štěpánka a Wendy, třetí z nich, takovou krátkovlasou (oktavánku?), neznáš.

„Edvarde! Pojd' sem,“ řekne Štěpánka. Nedá se neposlechnout. Čeština nečeština, jdeš k ní.

„Potřebujeme rozsoudit,“ naváže Wendy. „Pavel nám dal tohle jablko a řekl, že ho má dostat ta nejkrásnější. Štěpánka s Klárou říkají, že ony, já si ale myslím, že já.“ Opodál na lavičce vidíš zvrásnělé jablíčko ulepené od tabáku.

„To říkáš ty, Štěpánko!“ prohlásí ta krátkovlasá Klára. „Edvarde, já jsem nejkrásnější! Proto také dostaneš tu nejkrásnější dívku za přítelkyni, když tak rozsoudíš. Uměřeného věku, samozřejmě.“

„Já nevím,“ zavzlykáš. Pořád bys nejraději šel ke své skřínce a převlékl si kalhoty.

„Edvarde,“ vstoupí do hovoru Štěpánka, „pokud řekneš, že já, už nikdy nedostaneš na vysvědčení horší známku než osmičku.“ Hmm! Nad tím by se dalo uvažovat.

„Edvarde,“ vezme si slovo Wendy, „víš přeci, že já jsem nejkrásnější. Pokud to potvrdíš, nabídnu ti vítězství v každé hádce, do které se zapleteš.“

Pro kterou z nich se rozhodneš? → str. 11 ŠTĚPÁNKA → str. 13 KLÁRA → str. 17 WENDY

Na mlatě tohoto světa

To dítě tam vypadá jenom tak pohozené, jakoby jen odněkud vypadlé na tvrdou zem, na mlat rozpadlé stodoly tohoto světa.

A mlat, jak každý ví, je místo pro ukládání dětí opravdu nevhodné. Anebo se to dnes už neví?

Také se možná zapomělo na stodoly, na slámu a seno v nich, a na všechny, pro které to bylo kdysi tak důležité. Na lidi i dobytek. Dnes se věci skladují jinak a děti se od holé země spíše vzdalují, než aby se na ní jen tak a ještě k tomu nahé povalovaly.

Pravda, to dítě ležící na mlatě je jenom obraz, a ještě ani ne realistický, a ještě mnozí nevěří, že se něco takového mohlo vůbec stát.

Obraz je z doby, která bude později nazvána podzimem středověku, děj na něm se má odehrávat na samém počátku našeho letopočtu a jeho tvůrce, vlámský malíř Hugo van der Goes, zešílel a spáchal sebevraždu.

Podivné okolnosti a zvláštní obraz.

To narození Páně by vlastně nemusel být až tak podivný obraz, je nakonec poskládan z věcí, které na podobných námětech nacházím běžně.

Všechna ta obvyklá ikonografická výbava: rozpadlá stodola – tedy starý dům Davidův a Starý zákon vůbec, a v něm zrození zákona Nového.

Snop nevymlácených klasů, aby bylo jasno, že tady je onen „bajt lechem“, dům chleba, tedy Betlém.

A flóra mystická, květiny, v jejichž symbolice četlo se kdysi jako v knize. Kdo o tom chceš vědět víc, čti velkého Itala Picinelliho, nebo alespoň Němkyni Lotliisu Behling.

A kompars postav: Marie a Josef, pastýři a andělé se sešli okolo malého Ježíška.

Až potud nic neobvyklého v místě a době.

Ale čtème si v obraze dál: v gestech a očích tohoto komparsu. Pastýři pokleknají oddaně, bezprostředně, ruce sepjaté i náruč otevřená. Jsou to prostí lidé, nic nepředstírají. V tvářích čtème radost i údiv.

Maria se sklání nad dítětem zasněně, a její ruce se dotýkají jen lehounce konečky prstů, jak to dělávají bódhisattvové soucitu na obrazech z Dálného východu.

Josef, volek a osel hledí, jako by všichni byli nemá stvoření, a snad také, jako že k tomu všemu už není co dodat.

Uprostřed toho všeho, na tvrdém a vymeteném mlatě, jen mezi několika stébly slámy právě narozené dítě.

Bezmoc nejbezmocnější. Třebaže se všichni kolem něho k němu blíží a vztahují, dítě je samo a opuštěné. Volný prostor kolem něj – na obraze jen pár centimetrů – je cosi, co ho vytrhuje z bezpečí možných objetí. Bříško s těmi nejzranitelnějšími orgány jen tak vystavené světu. Tak to dělají štěňata psovitých, aby zastavila agresivní jednání dospělých a silnějších. Nikdo zde sice neutočí, ale nikdo také nemůže pomoci. Obklopeno vším tím světem zdá se dítě zoufale opuštěné.

Co říct, jaká slova použít, je-li člověk vytržen z jistot rozumu a dovláčen šílenstvím na mlat tohoto světa? Pohozen nahý přede všemi. Snad schoulit se do sebe, nebo provokovat svou zranitelností?

Kdo ví?

Snad je to obraz světa duševně nemocného. Někoho, kdo se pokouší sdílet svou zkušenost, jinak než obrazem nesdílitelnou...

Aleš Roleček

WENDY

Důležité je mít vždy pravdu, známky i láska pak přijdou samy.

„Wendy je ta krásná, ta nejkrásnější. Teď mi uhněte, musím se převléct a jít na češtinu.“

Wendy se na tebe usměje, Klára se Štěpánkou jen tupě zírají. Bylo to pěkně drzé, ale aspoň už tě nebudou otravovat všetečnými otázkami, když máš hodinu.

Na češtině jsi zjistil, že z posledního testu jsi měl sedmičku, ale díky svému talentu jsi to uhádal na devítku. Všichni spolužáci zírali a trochu i reptali, že jsi dostal tak dobrou známku. Tak jsi jim řekl pár věcí, reptat přestali a ještě k tomu ti blahopřáli. Vánoce jsou prostě časem zázraků! A hádek o známkách.

Nikolas Petrov, Štěpán Vácha (prima)

Míša a ponorka (Vánoční pohádka pro hodné děti)

Byl konec listopadu a malý Míša seděl před televizí a čekal, až začne večerníček. Na panáčka s novinovou čepicí bylo však ještě příliš brzy a na obrazovce běžely reklamy. Míša se nudil, ošival se na pohovce a pokoušel se usadit co nejpohodlněji. V tu chvíli Ji spatřil. Plavala v televizi a koukala na něj svým periskopem. Míša ztuhnul a zíral na obrazovku s otevřenou pusou. Tu by přesně potřeboval, tu by přesně chtěl. Byla nádherná. Měla oblé tvary, celá tyrkysová, s červenými okýnky. Ponorka. Nejkrásnější, jakou kdy viděl. Uvnitř seděl malý panáček a řídil. Ne doopravdy, jenom jako přece, řízení bylo na velkém klukovi stojícím nad bazénkem s ovladačem v ruce. Potápěla se a vyplavávala na hladinu jako mořská panna. Pro Míšu v tu chvíli přestal existovat celý svět, jen seděl a upřeně hleděl na tu ztělesněnou dokonalost. Pak kluk na obrazovce zamával a ponorka zmizela. Následovala reklama na novou panenku Barbie a po ní večerníček. Míšu už však ta hloupá pohádka nezajímala. Zajímala ho jenom ponorka. Maminka zrovna přicházela do obývacího pokoje se složeným prádlem a Míša si řekl, že musí jednat okamžitě.

„Mami, v televizi byla krásná ponorka. Hrozně bych si Ji přál. Koupíme Jí?“

„Míšo, nevím, neotravuj a běž dodělat úkoly, večerníček už skončil? No tak utíkej.“

„Ale...“

„Prosím tě, mám spoustu práce...“

Míša si řekl, že to nebude lámat přes koleno a zeptá se ještě večer před spaním, až bude mít maminka lepší náladu. Když si něco přeje, musí být přece hodný.

Bylo půl desáté a Míša si prohlížel v postýlce knížku. Maminka mu přišla dát pusou na dobrou noc a on si na Ni zase vzpomněl. Zeptal se tedy a bylo mu řečeno, že budou brzy Vánoce, tak ať si ji přeje od Ježíška. Brzy! Vánoce přece budou až za měsíc a on by tu ponorku tak moc potřeboval už teď! Chvilku přemýšlel o tom, že by třeba mohl vykrást banku nebo alespoň Albert, co je kousek od domu, ale nakonec všechny tyhle nápady zapomněl, protože usnul. Ale i ve snu byla. Ona, božská, tyrkysová. Plavala ve vaně v Míšově koupelně.

Druhý den opět čekal na Večerníček, ošival se a nudil. A byla tam zase! Reklama s klukem se zdála ještě kratší než den předtím, Míša se na Ni nemohl vynadávat. Už to nevydržel, běžel za maminkou a trošku se vztekal. Ne moc, ale trošku křiku bylo. Nejdřív křičel Míša, pak křičela maminka. V tu chvíli přišel domů tatínek a křičel taky. Všechno kvůli ponorce. Když Ona byla tak krásná!

Míša se uklidnil a začal psát dopis Ježíškovi. Řekl si, že co nevyřeší rodiče, může vyřešit leda Ježíšek. Napsal, že nic než tu tyrkysovou ponorku nechce, a jestli by třeba nešlo, že by ji dostal dřív a pak už na Štědrý den nic. Ujistil Ježíška, že by mu nevadilo, kdyby 24. nic nedostal, a že byl celý rok moc hodný a vůbec se nevztekal. Krasopisně se podepsal a dopis přikolíčkoval na balkón, on si ho Ježíšek vyzvedne. Jenže Ježíšek nečekal, že mu Míša napíše tak brzy, a protože byla zima, prádlo věšel v obýváku a ne na balkóně. Takže si dopisu nevšiml. Míša každý den pečlivě kontroloval, jestli už psaní zmizelo, vysílal Ježíškovi za tmy signály baterkou, pokoušel se o kouřové signály

horkým čajem, ale nepomohlo to. Rodičům o dopisu nic neřekl, protože by mu to určitě zkazili. Měl za to, že proti jeho ponorce něco mají.

Po týdnů ho chození na balkón omrzelo, na svou vysněnou ponorku však myslel každý den. Dopis navlhnul od padajícího sněhu, a když Ježíšek na balkón konečně přišel v rámci vánočního úklidu umýt okna a zábradlí, našel tam rozmazanou obálku nadepsanou roztomilým dětským písmem. „Jéžíšmarjá,“ pomyslel si Ježíšek a na mytí oken rázem zapomněl. Přemítal, jak dlouho už tam dopis asi leží, a rozhodl se, že ho večer musí ukázat tatínkovi.

Míša už ztrácel všechny své naděje, už večer nečekal na Večerníček, ale na reklamu s ponorkou. Byla to muka, taková krásná hračka a ani od rodičů, a asi ani od Ježíška ji nedostane. Byl zoufalý. Každou noc se mu o Ní zdálo, každý den vyprávěl svému nejlepšímu kamarádovi Honzíkovi, co všechno ponorka umí, a jak přesně vypadá.

Přišel Štědrý večer a na stromečku se leskly vánoční ozdoby. Doma voněl kapr a cukroví, celou Prahu zasypal sněh. Bylo to tajemné a krásné. Nadešel večer, kdy je všechno možné. Maminka s tatínkem byli rádi, že to všechno hezky stihli a že mají vánoční přípravy za sebou, dědeček se bezzubě usmíval přes stůl a jedl svou polévku rozmixovanou na kaši a babička vyprávěla, jak slavili Vánoce, když byla ona malá. Jen Míša se v kapří polévce nimral celý otrávený a smířený s tím, že ponorku nedostane. A to byla tak nádherná!

Dojedly kapra se salátem a zazvonil zvoneček. Ježíšek přišel! Otevřeli dveře do pokoje a vešli. Stromeček byl zasypán dárky a celý zářil. Míša začal rozbalovat dárky. Ponožky. Babička se usmála a řekla: „Ježíšek doufá, že ti budou dobře, Míšánku.“ No to snad ne. Míša nasadil umělý úsměv a strojeně poděkoval Ježíškovi s hlavou vzhůru ke stropu a s očima v sloup. Další dárek. Svetřík. „No výborně!“ pomyslel si Míša ironicky. U třetího měkkého dárku to v něm počínalo vřít a u čtvrtého už úplně bublal. Zdvorně se usmíval na všechny strany a poslední zbytky jeho naděje v ponorku mizely s každým dalším párem ponožek nebo pyžamem. Knížky, lego, autíčka, koho to zajímá. Ona tam nebyla.

Pod stromečkem už zbýval poslední dárek. Opatrně se k němu naklonil a ujistil se, že je opravdu pro něj. Byl velký a hranatý. Pomalu ho k sobě přisunul a nervózně počal trhat papír. Vykoukl na něj kluk z reklamy, a když strhl další cár, spatřil Ji. Byla tam. Ponorka. Jenom jeho, jenom pro něj. V krabici s klukem, měla i to dálkové ovládání. Tak mu ji přece jen Ježíšek přinesl! Vyndal Ji z obalu, šťastně se rozesmál a přitiskl si ji k sobě. Rodiče se na sebe spokojeně usmáli a babička zahlásila, že děkuje Ježíškovi a už by si dala kafe. Míša ještě dlouho po rozdávání dárku seděl u stromečku a prohlížel si ponorku ze všech stran. Byla dokonalá. O půlnoci spokojeně vlezl do postýlky a ponorku si vzal s sebou. Ráno se probudil s periskopem otačeným na tváři a ještě před snídaní napustil vanu, aby Ji mohl ozkoušet. Fungovala.

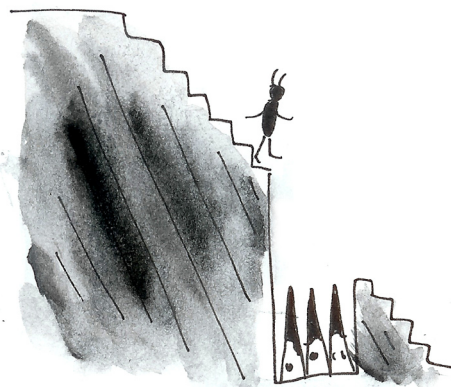
Bětko Kovandová, sexta

POZOR, CHODBA!

„Pro dnešek končíme,“ uzavřel profesor hodinu a začal si balit papíry. Pár oktavů vyrazilo pod strom, jiní si sedli na gauč a otevřeli knížku a další se zahleděli do obrazovek svých notebooků. František Fiala sebral ze své lavice dvě lahve od ZONu a vydal se do čajovny. „BUM! PRÁSK!“ ozvalo se ode dveří, do kterých Franta plnou silou vrazil po cestě ze třídy. Všichni se na něj udiveně podívali, ale on si jen prohrábl vlasy a vyšel na chodbu. „Auúúú,“ ozvalo se vzápětí, to když narazil hlavou do zdi. Nedal se však, hrdina náš, a neotřesitelně se blížil ke schodům.

„Dávejte přeci pozor,“ ohradil se profesor, se kterým se FF na chodbě srazil. „Pardon, já vás neviděl,“ omluvil se, udělal dva kroky vpřed a zřítíl se ze schodů. U nástěnky ŠVP se zvedl, vykročil a po hlavě letěl až k žlutému papíru, o který zastavil. „Jsi v pohodě?“ zvedl ho ze země tercián, prohlížejíci si rozvrh suplování. „Jojo, žádný problém,“ opáčil Fiala a trojitým salto mortale se přesunul do přízemí. Tam čtyřikrát vrazil do sloupu a střemhlav se pustil směrem do sklepa. Pod schodištěm proletěl skleněnou výplní žlutých dveří, jež se roztříštila, a přistál v hromadě basketbalových míčů. Ty se rozkutálely do všech stran a jeden po druhém, nalétávající na střepy, za strašného rachotu explodovaly.

Jelikož ale František Fiala není žádný srab a nikdy se nevzdává, otřepal se a přistoupil k fialovým dveřím vedoucím do sklepa. „POZOR, SCHODY!“ pravila výstražná tabulka na dveřích. František si ji bedlivě prohlédl a deseti velice opatrnými kroky úspěšně sestoupil do sklepa. „Jsem to ale pašák,“ pochválil se a bez větších karambolů došel až do čajovny. Tam vytáhl ze skříně vidličku, strčil ji do zásuvky a uškvařil se.

Bezpečnost především

Budiž tento případ vzkazem bezpečnostním úředníkům z radnice, že na tom, aby se PORG stal opravdu bezpečnou školou, budou muset ještě hodně zapracovat. Nejlepší bude nařídít panu školníkovi, aby vše označil tabulkami: „POZOR, ZEDĚ!“, „POZOR, ŽIDLE“, či „POZOR, STŮL“, aby vysadil všechny dveře, včetně těch vchodových (to už začalo zrušením „lítaček“ ve sklepech), a aby ve školní síti bylo místo 220 V jenom 40. Všichni studenti a zaměstnanci by měli být instruováni, aby se po škole pohybovali výhradně v reflexních vestách a s blikačkami zastrčenými za opaskem. Mělo by se zakázat používání toalet, aby se někdo náhodou neutopil, a do školy by měl být pověřen vstup Vadimu Petrovovi, jelikož ten je nebezpečný sám o sobě.

Vánoční recepty

VÁNOČKA

Ingredience:

kvásek (1,25 dl mléka, 1 lžíce moučkového cukru, 1 lžíce hladké mouky, 40 g droždí), 750 g polohrubé mouky, 120 g moučkového cukru, pytlík vanilkového cukru, 140 g másla, 2 žoutky, mléko, sůl, (vanilka, anýz), 50 g rozinek, 50 g mandlí

Nejprve smícháme všechny přísady pro kvásek (mléko můžeme trochu ohřát) a ten necháme na teple vykynout, např. na topení. Pak prosejeme mouku – těsto je pak nadýchanější, a přidáme k ní cukr a špetku soli. Obvykle se používá pouze vanilkový cukr, podle tradiční receptury můžeme použít i opravdickou vanilku, popř. přidat anýz (obojí rozdrčené). Přilijeme rozpuštěné máslo spolu se žoutky a trochou mléka – množství odhadem. Nakonec přidáme kvásek a podle potřeby ještě mléko a vypracujeme těsto, které necháme vykynout na teplém místě, nádobu přikryjeme utěrkou.

TRADIČNÍ KOBLÍŽKY (SUGGANIJOT)

Potřebujete:

5 dkg másla, 4 vaječné žoutky, 7 dkg moučkového cukru, 30 g droždí, 3 dcl mléka, 60 dkg hrubé mouky, 3 lžíce rumu, sklenice meruňkové zavařeniny, dvě lahve oleje na smažení

Žoutky utřeme s máslem a moučkovým cukrem. Droždí rozdrobíme do mléka a přisypeme část mouky, aby vznikl hustý, kašovitý kvásek. Utřené žoutky pak smísíme s kváskem a zbytkem mouky a přidáme rum, aby vzniklo nepříliš tuhé těsto na válání, které necháme alespoň půl hodiny uležet v teple. Na pomoučně-

Opláchneme rozinky a naložíme je do rumu. Mandle oloupeme (k tomu je nutné nejprve přelit vařící vodou) a nakrájíme na kousky. Spolu s rozinkami je důkladně zapracujeme do vykynutého těsta. To pak rozdělíme na devět stejných dílů, ze kterých vytvoříme pravidelné válečky.

Při pletení vánočky začínáme spodní částí, copánkem ze čtyř pramenů, na který pak postupně nasadíme další, sestávající ze tří a ze dvou kusů. Pokud se vám spodní část zašmodrchá, nic si z toho nedělejte, protože to po upečení není poznat. Celé veledílo dáme na plech, který namastíme nebo pokryjeme papírem na pečení a necháme naposledy stranou vykynout, tentokrát jen na chvíli. Navrch nasypeme zbytek mandlí a dáme do trouby na necelou hodinu. Tip – pokud se vám vánočka bortí, vražte do ní párátko, která pomůžou udržet kýžený tvar. Dobrou chuť!

Klára Hutková, oktáva

ném vále pak rozválíme těsto na placku asi půl centimetru vysokou, z níž sklenicí vykrajujeme kolečka. Na polovinu koleček navršíme lžící kopeček zavařeniny, každé z nich pak přiklopíme suchým kolečkem, prsty přimáčkneme okraje k sobě, aby se přilepily, a znovu odkrojíme okraje sklenicí. Nakonec necháme rozpálit v kastrolu olej, do něhož házíme koblížky vypouklou stranou dolů. Když vyplavou, obrátíme je a osmažíme dozlatova i z druhé strany. Hotové koblížky nakonec osušíme v papírovém ubrusku a poválíme v moučkovém cukru.

Noemi Krausová, oktáva

Primání píšou Ježíškoví

Milý Ježíšku,

prosíme, naděl panu profesorovi Fantysovi lepší paměť, ať si u nás ve třídě nezapomíná hrnky od kafe – navíc na našich lavicích. Dále si přejeme výstavbu porgánské jídelny a přejeme si, aby se matematika stala zábavným předmětem. Prosíme, ať profesor Fantys přestane tlačit na fixy: nejde to smazat. A ať nejsou muffiny z čajovny tak předražené. A ještě jedna velká, naléhavá prosba – naděl nám tu podívanou a dej aspoň chvíli, abychom viděli pana profesora Bukovského cvičit.

Milý porgánský Ježíšku,

chtěli bychom tě poprosit o těchto pár věcí:

- aby prof. Rufer přestal tolik řešit pozdní příchody,
- ať prof. Bidláková dává méně domácích úkolů,
- ať prof. Bukáč (Bukovský) více šetří holky při tělocviku,
- naděl nám, prosím, nový mazák na tabuli,
- ať prof. Filip nedává tak složité a dlouhé domácí úkoly,
- do třídy bychom si přáli dva bobíky (sedáky, co jsou na chodbě),
- ať Pavlík Fojtík ze septimy není tak zlý na své milované primány,
- ať začnou v čajovně zase prodávat brownies, muffiny a bagety, a za nižší cenu,
- ať se Honza Šilha zklidní,
- ať se kluci nechovají jako malá batolata!

Náš milý a štědrý Ježíšku,

přejeme si: 1. sadu vtipných vtipů pro prof. Rufera, 2. náplast na pusku a výtah pro Honzu Šilhu, 3. akvário se žraloky, abychom měli kam posadit prof. Bidlákovou, 4. navrácení krabice se samolepkami do učebny angličtiny, 5. voňavější mast na ruku pro Fautyse, 6. pojízdný stoleček na hrnečky pro Fautyse, aby si je nezapomínal ve třídě, 7. zmenšovací stroj pro Přibíka (je moc velký), 8. marlbora pro Tatička a Toegela.

Doufáme, že budeš opět štědrý a že nám vše přineseš (hlavně tu mast).

Čau Ježuchu,

měli bychom několik přání:

1. aby na každého profesora, než vkročí do třídy, spadl kbelík s ledovou vodou,
 2. aby bylo více laberek a méně protokolů (což ulehčí práci i profesorům),
 3. aby bylo o 90 % hodin méně,
 4. aby nám prof. Filip nedával žádné zdlouhavé domácí úkoly a abychom se na jeho hodinách učili probourávat do tajných stránek vlády USA a uměli se dostat na účet banky ČSOB. V životě nám to bude mnohem užitečnější než umět pracovat s tabulkami ve wordu,
 5. abychom v hodinách tělocviku sice sportovali, ale jen v židli u golfového simulátoru.
- Předem děkujeme za laskavost a slibujeme, že se budeme pilně učit a mít zase samé jedničky.

Perly sviní(m)

Bidláková

Já, když jsem chodila do školy, tak jsme ještě rýsovali deskriptivu, nebyly počítače a černý uhlí bylo ještě hnědý.

Někdy vás vezmu k sobě na chatu. Tam se pytláčí, to se nesmí.

Kryštofe, počítáme. Vy máte čajičky a náky srágorý... Počítejte!

Jakým právem jsem tady napsala to a2? Žádným. Mám to tak ráda.

Valášek

T. S.: Tak se tu sejdeme čtyřiadvacátýho a ten test si napíšeme.

V.: Víte, Terezo, já bych snad i přišel. Ale otázka je, co tomu řeknou vaši rodiče, až se zvednete od štědrovečerního stolu s tím, že si jdete napsat test z češtiny... po chvíli: Nehledě na to, že i kdybych jim to dosvědčil, asi by je zajímalo, o co tomu Valáškoví sakra jde.

Tatíček

(Video „Sluha dvou pánů“): ...To není takový osel jako váš tatíček!

T.: Tak to už by stačilo!

Bukovský

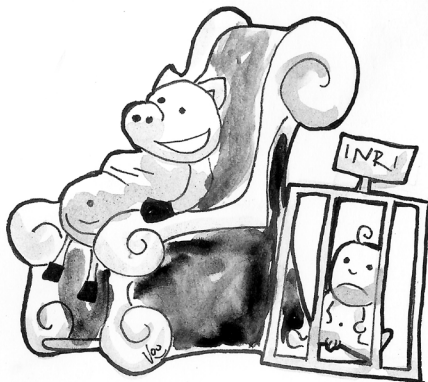
Co je to teplo?

- Pohyb částic.

Řekněte to jako člověk, ne jako fyzik!

Toegel

Vlastně jí to nic neudělá, jenom jí to sežere.

Janichová

Vlastně je to úplně jedno. Jediní, komu na tom záleží, jsou ti puntičkáři fyzikové.

Přitahuje se to tak, že se to vůbec nepřitahuje.

Arnot

Habermannův mlýn – Čechům se to líbit nebude, ale doporučuju.

Mrtvý Lenin, dobrý Lenin.

Pomoz dežištkovi najti cestu ke stromečku!

